

Koláčky a diamant

sepsal Athyn Muendil

U ženu jsem poprvé viděl U Krysy a hrnce, v cizineckém klubu v Ald'ruhn. Povídal jsem si tam zrovna s kumpány Krysamí. Ne že by Bretonky byly u Krysy něco neobvyklého, spíš se zdá, že si z těch svých bidýlek ve Vysoké skále vyrážejí na špacír celkem rády. Ovšem staré Bretonky už cestují o poznání méně, a tahle scvrklá ženština navíc pozornost přímo přitahovala, protože se s kdekým pouštěla do řeči.

Nimlot a Oediad byli na svých obvyklých místech a pili jako vždycky. Oediad se právě vychloubal s kořistí, kterou se mu podařilo nějakým nečestným způsobem získat - obrovským diamantem, velkým jako dětská hlavička a čirým jako pramenitá voda. Zrovna jsem se mu obdivoval, když jsem za sebou zaslechl staré, vrzající kosti.

Dobrý den přeji, přátelé, řekla stará žena. "Jmenuji se Abelle Chriditte a potřebuji finanční výpomoc, abych si zajistila dopravu do Ald Redaynie."

Jestli hledáš almužnu, zajdi do chrámu, řekl Nimlot úsečně.

Nehledám almužnu, řekla Abelle. "Nabízím výměnnou službu."

Nech toho, nebo se pozvracím, ženská, zasmál se Oediad.

Říkalas, že se jmenuješ Abelle Chriditte? zeptal jsem se. "Jsi příbuzná s tou alchymistkou z Vysoké skály, co se jmenuje stejně?"

Úzce příbuzná, zachichotala se. "Dokonce jsem ta samá osoba. Možná bych vám mohla výměnou za zlato připravit nějaký lektvar? Všimla jsem si, že u sebe máte velmi pěkný diamant. Magické možnosti využití diamantů jsou nezměrné."

Klid' se odsud, ženská, na nějaké čáry ti ho rozhodně nedám. Dalo mi dost práce ho ukrást, řekl Oediad. "Znám překupníka, co mi za něj dá zlato."

Jenže ten překupník si část zlata nechá, nebo ne? Co kdybich ti za něj dala elixír neviditelnosti? Za jeden diamant získáš něco, s čím budeš moct ukrást spoustu jiných. To je velice poctivá výměna, řekla bych.

To jo, jenže já ti nemám čím zaplatit, řekl Oediad.

Vezmu si to, co po výrobě elixíru z toho diamantu zbude, řekla Abelle. "Kdybys ho chtěl vyrobit v cechu mágů, musel bys jim dát i všechny ostatní přísady a ještě draze zaplatit. Já se ale naučila řemeslo v divočině, kde ti diamant nenamele žádný cechovní pomocník. Když to všechno musíš dělat rukama, obyčejnou zručností, zůstanou ti zbytky, které si jinak tihle pomocníci v cechu nechají."

To všechno zní moc hezky, řekl Nimlot, "ale jak poznáme, že tvůj lektvar bude účinkovat? Jestli nám vyrobíš jen jeden, vezmeš si zbytek Oediadova diamantu a zmizíš, nepoznáme, jestli to funguje, dokud nebudeš v prachu."

Ach, důvěra je dneska tak vzácná, povzdechla si Abelle. "No, hádám, že bych vám zvládla vyrobit dva elixíry a ještě by mi trocha zbyla. Ne moc, ale snad dost na to, abych se dostala do Ald Redaynie. Pak budete moci první elixír vyzkoušet hned a na vlastní oči se přesvědčit, jestli účinkuje."

Ale, vložil jsem se do toho, "mohla by vyrobit jeden elixír, který funguje, a druhý, který nebude mít žádné účinky. A z diamantu by jí zbylo víc. Nebo by vám dokonce mohla dát pomalý jed, a než se dostane do Ald Redaynie, budete oba mrtví."

Dobrotivá Kynaret, vy dunmerové jste ale podezřívaví! Sice mi z toho diamantu skoro nic nezůstane, ale mohla bych vyrobit dva elixíry, každý na dvě dávky, takže se budete moci ujistit, že fungují a nemají žádné nežádoucí účinky. Ale jestli mi pořád nevěříte, pojďte za mnou a sami se podívejte, co umím.

A tak bylo rozhodnuto, že půjdu s Abelle k jejímu stolu, kde měla několik cestovních vaků plných bylin a minerálů, a přesvědčím se, že nevyrábí dva různé elixíry. Příprava trvala téměř hodinu. Zatímco jsem ji sledoval, věnovala mi zbytek svého džbánku vína, který na stole stál. Většinu času spotřebovala na rozbití diamantu a rozdrčení jeho kousků na prach. Znovu a znovu přejížděla vráscitými rukama přes kámen, mumlala prastará zaklínadla a rozbíjela drahokam na stále menší kousky. Pak rozetřela lístky žlučnice, nadrtila červené cibulky byliny zvané dell'arco a připravila si několik kapek cici-lian-ské-ho-oleje. Dopil jsem víno.

Ženo, povzdechl jsem si nakonec. "Jak dlouho to ještě bude trvat? Už mě to nebaví."

Cech mágů přivedl lidi k mylnému domnění, že alchymie je jako věda, řekla. "Ale jestli jsi unavený, odpočiň si."

Oči se mi zavřely a chvíli mi připadalo, že k tomu došlo z mé vlastní vůle. Ale ne, v tom víně něco bylo. Něco, co způsobilo, že jsem udělal, co mi řekla.

Myslím, že místo běžných elixírů vyrobím dva koláčky. Budou tak mnohem silnější. Řekni mi ale, mladíku, co tvoji přátelé udělají, až jim je dám?

Někde v temné uličce tě zbijí a seberou ti zbytek diamantu, řekl jsem prostě. Nechtěl jsem jí říkat pravdu, ale udělal jsem to.

Myslela jsem si to, ale chtěla jsem si být jistá. Už můžeš otevřít oči.

Otevřel jsem oči. Abelle své dílo položila na dřevěný talíř: dva malé koláčky a stříbrný nožik.

Vezmi koláčky a odnes je ke stolu, řekla Abelle. "A neříkej nic, jen odsouhlas, cokoliv řeknu."

Udělal jsem, jak mi přikázala. Byl to zvláštní pocit. Vlastně mi ani nevadilo, že jsem její loutkou. Když o tom teď vyprávím, zmocňuje se mě vztek, ale tehdy mi připadalo naprosto přirozené ji bez ptaní poslechnout.

Abelle podala koláčky Oediadovi a já poslušně potvrdil, že oba vyrobila stejným způsobem. Navrhla mu, aby jeden z nich rozřízl na půl, ona si vezme jednu část a Oediad druhou. Bude tak vědět, že očarovaný koláček skutečně účinkuje a není otrávený. Oediadovi to připadalo jako dobrý nápad, a Abelliným nožem koláček rozřízl. Abelle si vzala levou půlku a vložila si ji do úst. Oediad si vzal druhou polí a spolkl ji poněkud opatrněji.

Abelle a všechny její vaky zmizely téměř okamžitě. S Oediadem se nestalo nic.

Proč to té čarodějnici účinkuje a mně ne? vykřikl Oediad.

Protože diamantový prášek byl jen na levé straně čepele, řekla stará alchymistka mými ústy. Cítil jsem, jak její vlada nade mnou slábne, jak se vzdalovala a pod pláštěm neviditelnosti spěchala temnými uličkami Ald'ruhn pryč od Krysy a hrnce.

Abelle Chriditte ani diamant už jsme nikdy neviděli. Zda do Ald Redaynie skutečně dorazila, ponechám dohadům laskavého čtenáře. Koláčky nedělaly vůbec nic. Leda snad to, že Oediadovi přivodily skoro týden trvající těžkou zachmuřilost.